

AUWders? Ja, want ouderschap doet soms pijn – net als het werken met ouders. In deze column deelt **José Koster** haar ervaringen met ouders en ouderschap

Na 22 jaar verbrak zij haar relatie. Samen hebben ze drie kinderen tussen de 4 en 10 jaar. Naast haar zware baan in het onderwijs droeg zij de volledige zorg voor hen. Hij was meestal weg. Waar hij was, wist ze nooit. Was hij er wel, dan was de sfeer gespannen en onveilig.

Drie maanden had ze hem niet gezien, toen hij opeens voor de deur stond en zei voor altijd terug te gaan naar het Afrikaanse land waar zijn wortels liggen. Vóór hij vertrok, wilde hij afscheid nemen van de kinderen en zijn zoontje van 4 wilde hij even meenemen, om hem te dopen.

Ze kwam bij me langs. Wat moest ze doen? Ze was boos en in de war. Waarom zou ze hem het jongetje meegeven voor een doop? Waarom zou ze hem überhaupt tegemoet komen? Nooit kon ze rekenen op hem, altijd stond ze er alleen voor. 'De kinderen zijn bang voor hem,' vertelde ze. Hij dwong hen stil te zijn als hij thuis was, dreigde dan bij elk geluidje met straf en deelde regelmatig een klap uit. Ruzies met haar liepen vaak uit op geweld.

'Wat zou je willen?'

'Ik wil dat hij gaat en nooit meer terugkomt. Waarom moet hij nu opeens afscheid nemen? En dan die doop! Hij keek amper naar ze om!' En als hij er dan eens was, moesten de kinderen dagen bijkomen. 'Misschien wil hij ze wel meenemen.'

Ik begreep haar. Ze wil haar kinderen beschermen. Rust en veiligheid bieden. Waar zal het afscheid toe leiden? Ik schrik, want dit is heftig en zorgelijk. Ik probeer mij in te leven in de vader. Los van wat voor man het is en hoe kwalijk hij zich gedraagt, hij is de vader van deze kinderen. Ik kan mij voorstellen dat het afschuwelijk is je kinderen – en voor sommige culturen specifiek je zoon – voorgoed achter te laten. Je kind laten dopen, kan een geruststelling zijn. Misschien is dopen voor deze vader zelfs de voorwaarde om de stap te kunnen zetten om te vertrekken?

Persoonlijk geloof ik dat goed afscheid nemen van groot belang is voor de kinderen, voor vader en – misschien pas later voelbaar – zeker ook voor moeder. Dat geeft rust in het systeem. Als de pijn,

José Koster

angst en kritiek van moeder ertoe leiden dat ze de man die ooit heel belangrijk voor haar was (ze hebben samen drie kinderen, ooit was er sprake van liefde) nu afwijst, dan wordt afscheid nemen 'afsnijden'. Dat kost veel energie voor iedereen en blijft stiekem doorwoekeren. Bovendien kan het leiden tot gespleten loyaliteit bij de kinderen – iets wat moeder later duur kan komen te staan. Hoe zou het zijn om hem zijn plek te geven door hem, binnen een veilige setting, als vader te 'eren'? Hoe zou het zijn om mee te gaan in zijn wens zijn zoon te dopen en hem te vragen daarna alle drie de kinderen zijn zegen te geven? Voor de kinderen zal dat een enorme rust geven. En dus ook voor moeder. Zeker wanneer ze straks pubers worden. Paradoxaal genoeg lijkt geen afscheid nemen mij onveiliger dan het wel doen. Maar het is een heel grote opdracht voor een moeder in deze situatie. Als het haar lukt, bereikt zij eerder wat zij wil: rust in de relatie.

José Koster biedt training, onderwijs en coaching aan beroepskrachten in onderwijs, zorg en welzijn. Ook leidt ze oudergerichte projecten (www.josekoster.nl).

Vóór hij definitief vertrok, wilde hij zijn zoontje laten dopen